

de ham uudholdelig og standsede regelmæssigt hans Deklamationer med Hysten og Spektakel.

UNDER det Skænderi, som nu opstod, satte Komponisten sig hen i Sofaen hos Mads Vestrup, hvis Tilstedeværelse de andre næsten havde glemt. Han havde hele Tiden været ganske tavs. Under det sidste Optrin havde han siddet med Armene hvilende paa Brystet, som om det altsammen ikke gjorde noget Indtryk paa ham. Men bag Brillerne lyste hans aarvaagne Øjne, der baade saa mere og trængte dybere ind, end nogen tænkte. Og hvad han her var Vidne til, greb hans Bondesind med Forfærdelse, og kaldte ogsaa paa Præsten i ham. Han følte sig nu igen saa sikker paa, at han var ført hertil af Himlens Vilje for at bringe Guds Ords Trøst til disse blindfødte, der sad i Mørket og led ilde.

Jørgen Berg havde den Vane at underholde Folk med sine egne Anliggender. Det gjorde han ogsaa nu, idet han skildrede for Mads Vestrup alle de Genvordigheder og Forfølgelser, han havde haft at kæmpe med paa sin Kunstnerbane. Den blev i hans Fremstilling et Martyrium uden Sidestykke i Musikens Historie. De 500 Kr., han nu havde faaet, var iøvrigt virkelig hans første offentlige Opmuntring.